

NOVÝ ROMÁN OD AUTORKY BESTSELLEROV
PLAKAŤ SOM SI ZAKÁZALA
A PLAKAŤ JE DOVOLENÉ

LUCIA OLRINKOVÁ
SPOLOČNÍČKA

MARENČIN PT

Lucia Orlinková
spoločníčka

MARENČIN PT

© Lucia Oľrinková, 2020
© Marečnin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2020
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marečnin Media, 2020
Design © Marta Blehová, 2020
853. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0685-9 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0686-6 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0687-3 (ePub)

To si snáď zo mňa tie ženské robia srandu?! Prezerám si pohoršene výpisy svojich kreditiek. To je naposledy, čo som nejakej šľapke dal kartu bez limitu. Irina, tak sa volala moja posledná spoločníčka. Okrem toho, že si nechala kráľovsky zaplatiť, tak ešte bez hanby minula tisíce z mojej kreditky na drahé handry. A pri tom v posteli nebola nič moc... ako ojazdené auto. Čo sa vlastne rozčuľujem? Tieto ženy sú proste také, dokážu chlapa vycucať na maximum. A vôbec... ja som jej dal tú kartu. No nečakal som, že bude až taká pažravá.

Nervózne si prehrabnem vlasy a opriem sa do koženého kresla. Brnkám si prstami po perách a premýšľam, čím by som si zlepšil náladu. *Kriste, niekedy sa cítim taký prázdny. Nič ma nevie uspokojiť, nič ma nevie prekvapiť, ohúriť. Potrebujem sa rozptýliť.* Odpijem si z whiskey a kliknem do svojho notebooku. Napriek tomu, že teraz pindám na tie ženské, opäť zablúdím na stránku, na ktorej som už dlhšie nebol. *Poznám, poznám...* Preklikávam si profily dievčat. *Príliš vulgárna, príliš veľké silikóny, hrozne nudná...* A potom kliknem na ďalší profil a zostanem zarazene pozerieť. *Pozrime sa, aké mačiatko...*

Hana

Sedím na posteli a snažím sa do svojich čerstvo prebudených očí vpustiť lúče aprílového slnka predierajúce sa cez žalúzie. Ráno ako každé iné... odkedy tu nie je on. Vstať, naraňajkovať sa, skontrolovať mamu, hodiť na tvár nejakú tapetu a ísť do práce.

Prídem do kuchyne a vidím, ako moja poloinvalidná mama pripravuje raňajky.

„Mami, ukáž, ja to urobím! Sadni si, o chvíľu to bude,“ poviem jej a zoberiem do rúk panvicu, na ktorej sa pripravujú topinky zo staršieho chleba.

„Nechaj ma, Hanka, veď dnes sa cítim konečne trochu lepšie, tak som chcela aspoň tie raňajky urobiť.“

„Som rada, že ti je dobre, ale to neznamená, že musíš hneď stáť pri sporáku,“ poviem jej karhavo.

Moja mama je žena tesne pred päťdesiatkou. Každý by si možno pomyslel, že v tomto veku by ešte mala prekypovať energiou a zdravím, no opak je pravdou. Keď som začala chodiť na strednú, mama sa čoraz častejšie začala sťažovať na bolesti chrbta a neskôr nohy. Nakoniec jej zistili vyskočenú platničku. Taká banalita v dnešnej dobe, veď tých operácií robia denne desiatky. Samozrejme, na operáciu šla aj ona, chcela sa zbaviť tých otravných bolestí. No hoci po operácii poctivo rehabilitovala, žiadne zlepšenie stavu sa nedostavilo. Práve naopak, neustále bola na liekoch proti bolesti a v práci nevedela vôbec vydržať. Mama pracovala v pekárni, takže sa každý deň veľmi slušne narobila. Tak si ju páni lekári zavolali na reoperáciu... a výsledok? Úplná katastrofa! Denne máva príšerné bolesti, prejde sotva kúsok a ledva ustojí. Neustále je na liekoch od bolesti,

opiátoch. Sú dni, keď nevie ani navariť, pretože nedokáže obstáť pri sporáku. Máva aj svetlé chvíľky, tak ako dnes, ale maximálne sa dokáže prejsť po dvore. Do práce chodiť, samozrejme, nedokáže, pretože nevie obstáť, ani obsedieť. A keď sa snažila vybaviť si invalidný dôchodok, tak jej odklepli iba polovičný, vraj na plnú invaliditu to nie je. A nemusím hovoriť, že je to úplne smiešna almužna. Keďže tatka nemám a žijem len s ňou, na vysokú som mohla zabudnúť. Respektíve som sa rozhodla, že na ňu nepôjdem. Že si nájdem zamestnanie a potom, keď začnem zarábať, tak sa možno prihlásim na externé štúdium. Ale nič také sa nestalo. To, čo zarobím, stíhame bez problémov míňať. No nemôžem sa sťažovať. Po obchodnej akadémii som sa zamestnala v jednej účtovnej firme a tam som už štyri roky. Ani plat nie je najhorší, ale keďže z neho živím aj mamu a pláťm všetky výdavky za náš dom, tak si žijeme skromne.

Po raňajkách sa idem upraviť do kúpeľne a keď zbadám tú svoju blondávu katastrofu na hlave, tak len znechutene prevrátim očami. Som od prírody kučeravá blondína. Hrozne kučeravá. Zdedila som to po mojom tatkovi, ten bol kučeravý. Moje vlasy sa vždy všetkým páčili. Všetci mi ich vždy chválili, ba dokonca sa ich chceli dotknúť, len mne už po tých rokoch idú na nervy. Ostrihať ich nemôžem, veď by som vyzerala ako baran. Tak ich nosím v dĺžke po plecيا. Očešem ich a nechám tak. Mojim modrým očiam doprajem linku a maskaru a tým s vylepšovaním môjho zovňajšku končím. Farbu očí mám takisto po tatkovi. To je chvalabohu všetko. Môj tatko bol pijan. Celé roky robil mame iba nervy a keď som mala desať, tak od nás natrvalo odišiel. Vraj niekam do Čiech. Možno sa tam niekde prepil. Odvtedy som ho nevidela. Mama vždy tvrdila, že môj otec urobil v živote len dve dobré veci: splodil ma a potom to, že od nás odišiel.

Deň v práci je taký ako každý iný. Výnimočne obyčajný. Proste si robím svoje a počas toho počúvam hlúpe a priblblé poznámky mojej kolegyne Ingrid. Zdieľam s ňou kanceláriu a hoci by človek povedal, že za tie roky, čo pri nej sedím, musím byť už voči jej rečiam odolná, niekedy mi ide fakt neskutočne na nervy! Ako napríklad dnes.

„Svine upratovačky, zas mi tu urobili na stole bordel!“ rozčuľuje sa hneď na začiatku pracovnej doby. Pod týmito slovami si predstavte, že jej o pol centimetra pohli notesom alebo perom.

„A ešte mi aj pero udrbali! Mám už iba čierne, to mám písať čiernym perom?“

Kriste, ako môže byť niekto od rána taký nasrdený?

„Ja mám dve modré. Páči,“ podávam jej jedno z pier.

„Nie, nechcem! To moje mi pasovalo kvôli hrúbke!“

Zarazene na ňu pozriem a v duchu prevrátim očami. *To si robí srandu?! Ona je proste ukázkový rapel.*

„Kto preladiť rádio?“ spýta sa podráždene.

„Ja,“ odpoviem jej a krátko sa usmejem. V piatok mala moja „skvelá“ kolegyňa dovolenku, tak som si dovolila preladiť stanicu. Nebaví ma deň čo deň počúvať oldies už štvrtý rok vkuse. Tak som si počas jej neprítomnosti dovolila naladiť stanicu, kde hrajú najnovšie hity.

„A akože prečo si ho preladiť?“ pozrie sa na mňa pohoršene.

„Pretože som mala chuť počúvať niečo modernejšie. Pokojne si to prelaď naspäť.“

„No to vieš, že preladiť. Nebudem počúvať nejaké stupídne odrhovačky.“

Táto ženská je hotový samonasierač. Dokáže ju vytočiť všetko. Vadí jej, že svieti slnko, potom zase nadáva na dážď či vietor. Nediším sa, že nemá chlapa. Kto by s ňou vôbec vydržal? Jediné nejaký hluchý. A ani jej výzor nie je bohviečo. Do sto kíľ jej chýba len trocha. Večne umastené strapaté akoby neučesané vlasy, žiadny mejkap. Je to samozrejme jej vec, keď sa tak cíti dobre, tak nech! Za to skritizovať vie úplne všetkých. Keby sem prišla nejaká krásna bezchybná topmodelka, tak aj na nej by určite našla nejakú chybu. Je to ten typ, čo sa na seba nepozrie, no na druhých vie nájsť každý nedostatok.

Hneď po práci sa idem domov prezliecť a idem si zabehať. Autom sa odveziem za okraj nášho malého mesta, kde sa popri potoku tiahne náučný chodník, ktorý okrem nášho mesta spája aj dve susedné dediny. Celková dĺžka je do desať kilometrov. Ja

si dám vždy tri tam a tri späť. Milujem beh. Vždy si pri ňom skvele prečistím hlavu. Potrebujem to, hlavne posledné týždne boli pre mňa dosť ťažké. Rozišiel sa so mnou Maťo. Ešte vždy, keď si na neho spomeniem, pichne ma v hrudi. Lúbila som ho a tým, že odišiel, mi zlomil srdce. Proste po dvoch rokoch chodenia a vyznávania mi lásky sa jedného dňa rozhodol, že chce niečo viac. Že chce okúsiť svet, že tu nechce drieť neustále ako nejaký roboš na stavbe za pár šupiek. Potajme som dúfala, že mi navrhne, aby som šla s ním, aj keď zrejme by to nebolo možné, keďže sa musím starať o mamu, ale mohol mi to aspoň navrhnúť. Dal by mi tým najavo, že so mnou ako so svojou partnerkou ráta. Ale on sa ani len neunúval. „Hanka, viem, že si tu priviazaná k svojej mame, že nebudeš môcť so mnou ísť. Mrzí ma to, lebo viem, že je pre teba ako guľa na nohe a nedokážeš sa odtiaľto pohnúť a priznajme si to, vzťah na diaľku, to nie je nič pre nás.“

Hrozne ma vtedy sklamal a našťval a to prirovnanie mojej mamy ku gule na nohe mu neodpustím. Náš rozchod ma stál veľmi veľa sĺz a prebdených nocí a neskutočne veľa energie, ale myslím, teda dúfam, že to najhoršie mám už za sebou. Kráter v srdci, ktorý mi tam zanechal, sa pomaličky zahladzuje. Ako tak bežím, zbadám lavičku pod starou vrbou, na ktorej sme párkrát s Maťom sedeli, keď sme sa tu boli prejsť. Chodili sme sem dosť často. Nataly, moja kamarátka tvrdí, že ma brával do prírody len pre to, že ho to nič nestálo. Je pravda, že v kine sme boli spolu iba raz. Ale mne to nevadilo. Milujem prírodu a nikdy by som prechádzku popri zurčiacom potoku, ktorého brehy strážia staré jelše, nevymenila za promenádovanie sa v akomsi nákupnom centre.

Po niekoľkých odbehnutých kilometroch sa vrátim k svojmu autu. Spotená ako myš, no s veľmi dobrým pocitom, že som pre seba niečo urobila. A hlavne, že som si úžasne prevetrala hlavu. Keď sa už chystám nastúpiť, vidím, ako sa ku mne blíži nejaké auto.

Zvláštne, väčšinou tu nestretnem ani živú dušu. A navyše sa už začalo stmievať. *Ibaže by to bol nejaký párik, čo chce súkromie.* Nad touto myšlienkou sa pousmejem a nastúpim do auta. Zrazu mi ten

oproti skríži cestu a vystúpi nejaká mužská postava v tmavom oblečení. Premkne ma nepríjemný pocit. Človek príde bližšie a zaklopká mi na okno a prstom ukáže, aby som vyšla. *Do čerta, čo to má znamenať?* Kúsok stiahnem okienko. „Nazdar, Hana,“ povie mužská postava v čiernom. „To som ja, vystúp.“ Pozriem do tváre toho chlapa a zistím, že je to Vasil. *Čo ten, preboha, odo mňa chce?* Vasil je v našom malom meste známa partia. Je to grázol, vydierač, zlý človek. Proste špina. Osoba, od ktorej si každý rozumný človek drží odstup, pretože sa s ním nechce zapliesť. Ak by tento chlap bol herec, tak by mohol hrať jedine záporné postavy. Je to ksicht s ostrými črtami a očami démona.

„Ahoj,“ odzdravím ho. „Stalo sa niečo?“

„Áno, stalo. Vystúp.“

Síce nerada, ale nakoniec urobím, čo chce a so stiahnutým obočím čakám, čo mi povie.

„Kde je tvoj frajer?“ spýta sa s kamennou tvárou.

„Myslíš Maťa? On už nie je môj frajer, rozišli sme sa a odišiel do Francúzska. Pracovať. Je to viac ako štyri týždne.“

„Ten hajzel,“ zasyčí. „Dlží mi prachy.“

„No, ako vravím, my už spolu nie sme a toto je už mimo mňa.“

„Mýliš sa, Hana, nie je to mimo teba. Pokiaľ viem, tak tie prachy boli pre teba, prerábala si svojej chromej matke kúpeľňu či čo...“

Srdce sa mi rozbúcha ako o závod. Pár mesiacov dozadu som dala prerobiť kúpeľňu na bezbariérovú. Vaňu som vymenila za sprchový kút a dala som aj vymeniť obkladačky, keďže tie pôvodné si pamätali ešte ťažký socík a tiež som vymenila sanitu a v celom dome som nechala osadiť nové plastové okná, pretože cez tie staré, drevené v zime hrozne fučalo. Niečo mi požičali v banke, ale po dokončení kúpeľne mi majster, mimochodom Maťov nejaký známy, povedal, že sa rekonštrukcia oproti cenovej ponuke navýšila. Musela som si ešte pár tisíc požičať. Maťo prišiel s tým nápadom požičať si od Ivana. Vraj sa s ním pozná a bez problémov mi za super výhodný úrok požičia. Až neskôr mi došlo, že Ivan je pravá ruka Vasiľa. No na to som prišla, až keď som mala peniaze v ruke. Musela som vyplatiť majstrov, a tak

mi tie prachy vtedy padli vhod. Hneď na to som však predala pár árov z našej záhrady, aby som dlh Vasiľovi mohla vyplatiť čo najskôr. S takým človekom sa nehodno dávať do kšeftu, takže som pôžičku od neho chcela mať čo najskôr z krku.

„Nerozumiem, tú pôžičku som predsa splatila!“ vyhlásim s obzvlášť roztraseným hlasom.

„Vážne? A komu si ju splatila?“ spýta sa pobavene.

„Predsa tebe, Vasiľ. Tie peniaze som poslala po Maťovi. Mal ti ich odovzdať.“

„Tak to je blbé, Hana... pretože ten tvoj Maťo mi nič nedal. Ani cent!“

Preboha! To nemôže byť pravda!

„Čože? Dala som mu celých štyri tisíc! Dala som mu tie peniaze a poslala som ho, aby ten dlh vyplatil, prisahám!“ dušujem sa.

„Tak to nás obidvoch pekne ojebal. Akurát, že Hanka moja drahá... ja tie prachy chcem. A nemienim čakať, až sa ten tvoj bývalý drbenko vráti odniekiaľ zo zahraničia...“

„Vasiľ, ja som svoj dlh splatila. Tie peniaze som dala Maťovi. Nemám viac. S mamou žijeme skromne.“

„Splatila, ale nie mne! Chcem svoje prachy, Hana!“ skríkne, až mnou mykne.

Vyplašene na neho pozriem. Začnem rýchlo premýšľať, či dokážem nejako túto situáciu zachrániť, ale nič mi neprichádza na um. Všetky peniaze, čo som mala, som minula. Vyplatila som majstrov a potom za zvyšok som kúpila ojazdenú Fabiu, aby som mohla mamu voziť k lekárom. Cesta autobusmi a vlakmi bola pre ňu utrpením. Nemám ani cent navyše.

Pozriem na svoju ojazdenú Fabinku a potom rezignovane vzdychnem. „Tak si ho zober. Vezmi si moje auto. Nemám, kde zohnať tie peniaze.“ Otvorím dvere a už-už sa chcem načiahnuť po kľúče v spínačke, keď ma silno zdrapne za lakeť, vytiahne ma z auta a treskne dverami. Silou do mňa strčí, až buchnem chrptom o auto a blízko mojej tváre na mňa zasyčí: „Myslíš, že môžeš zo mňa robiť debila? Seriem ti na to tvoje hnusné auto, chcem prachy!“

„Vasil, prosím, ja nemám...“ Opäť do mňa strčí.

„Počúvaj, ty kučeravá krava, chcem svoje prachy. Máš na to tri týždne. A dáš mi to aj s úrokmi.“

„Čože?“ hlas mi vyskočí do nezvyčajných výšok.

„Vrátiš mi päť litrov, rozumieš? Aj tak na ne čakám už dosť dlho. Úroky ťa neminú.“

„Ale... ale..“ snažím sa protestovať.

„Ty určite niečo vymyslíš. Vieš, motivácia je veľmi dobrá vec.“ povie slizko a pokračuje, „jednu mám aj pre teba. Určite by si nechcela, aby sa ti niečo stalo, však? Vlastne, veľa ľudí na seba kašle, tak sa opravím. Určite by si nechcela, aby sa stalo niečo tvojej mame, však? Chuderka, veď už teraz má život pod psa.“

Vytreším na neho oči a opäť naprázdno preglgnem.

„Tri týždne, Hana, a radšej to nikomu nehovor, myslí na svoju mamu, lebo ja mám oči a uši všade,“ odporne sa uškrnie, nastúpi do svojho veľkého čierneho auta a odíde preč.

Chveje sa mi celé vnútro. Trasúcimi rukami otvorím dvere a rýchlo nastúpim. A hoci je Vasil už preč, zamknem sa zvnútra. Sedím a pozerám okolo seba ako vyoraná myš. *Je to pravda? Nie je to len nejaký blbý žart alebo zlý sen? Ako ma mohol Maťo takto oklamať? Ako na mňa mohol niečo také nažiť? A kde, do čerta, mám zohnať toľko peňazí za takú krátku dobu?*

Ešte kým sedím za volantom, rýchlo vytočím Maťovo číslo. *Tak toto mu nedarujem.* Predstavujem si, ako ho zasypem nadávkami, no ozve sa mi iba operátor: „Volaný účastník je momentálne nedostupný.“

Prídem domov a rýchlo skontrolujem mamu. Už spí. Po sprche si sadnem na posteľ a prehrávam si celý rozhovor s Vasilom. Je to zlý sen. *Čo budem robiť?* Chcela by som kričať na plné hrdlo, preklínať Maťa aj Vasiľa, ale jediné, na čo sa zmôžem, je tichý plač do vankúša.

V prvej chvíli, keď mi povedal, že mu mám splatiť tie dlhy, mi napadlo, že proste pôjdem na políciu. Že sa nenechám vydierať. Ale potom, čo spomenul moju mamu, ma moje odhodlanie opustilo.

Nikdy by som si neodpustila, keby sa mame niečo stalo. A kvôli mne.
Lenže ako a z čoho to zaplatím?

Celú noc nespím, stále mám pred očami Vasiľa a jeho vyhrážky.

Na ďalší deň idem hneď po práci do kaviarne. Mám tam stretnutie so svojou najlepšou kamoškou Nataly.

Tá ma už čaká, usrkáva si zo svojho ristretta a potahuje z cigarety. Keď ma zbadá, hneď nahodí svoj oslnivý hollywoodsky úsmev. „Zlatko, ahoj!“

Ja takú dobrú náladu nemám, na nič nečakám a všetko jej rozpoviem. Vyvaluje na mňa svoje zelené oči a s otvorenou pusou hltá všetky slová, ktoré zo seba chrlím.

Krútiac hlavou skonštatuje: „Bože, láska, to je hrozné. To je neskutočný hajzel. Úplne si mi vyrazila dych. Ako toto môže niekto urobiť človeku, ktorého ľúbi? To je neuveriteľné, to sa až zle počúva. Nechcem byť zlá, ale ja som ti vždy tvrdila, že je to obyčajný povaľač a darmožráč. Ten chlap nemá budúcnosť.“

Sama pre seba pokrútim hlavou. „Som v riti, Nataly. Vôbec neviem čo mám robiť,“ pozriem na ňu zúfalo a pokračujem: „Napadlo mi, že zájdem na políciu, ale bojím sa, že potom ublíži mame.“

„Hani, s tou políciou to nie je príliš dobrý nápad. Pár týždňov dozadu som Vasiľa videla s jednou policajtkou. Mali sa dosť k sebe. Asi ju dával dole. Takú bloncku, ktorá nosí na telefóne kryt s Hello Kitty!“ povie pobúrene.

„To je hrozné!“ pokrútim hlavou.

„Áno, ktorá dospelá žena si dá také niečo na mobil?“

Prevrátim očami. „Ale ja nemyslím jej mobil, ale to, že Vasil' má ľudí aj na polícii.“

„No veď aj to je hrozné!“ rýchlo sa opraví. Nataly je moja spolužiačka zo strednej školy. S ňou jedinou som zostala v kontakte až dodnes. Zo všetkých tých kamarátok a spolužiačok mi zostala len ona. Vždy si na mňa nájde čas, a to aj napriek tomu, že lieta kade-tade po Európe. Pracuje totiž ako tanečnica v pánskych kluboch. Má veľmi zaujímavý život, neporovnateľný s tým mojím. Vždy rada

počúvam, keď mi hovorí svoje zážitky, aké miesta videla a akých ľudí stretla. Žije v úplne inom svete ako ja. Muži jej zobú z ruky a dokáže si s nimi robiť, čo sa jej zachce. Po tých rokoch to už vie. Vie, ako na nich. To ja som úplný amatér a aj keď nejakého chlapa stretnem, tak sa do neho musím hneď zabuchnúť. A vždy to musí byť hajzel, ktorý mi ublíži a urve kus srdca.

„Nemám tušenie, kde by som také prachy tak rýchlo zohnala. V banke mi nedajú, ešte stále splácam ten spotrebák, čo som si zobrala minulý rok. Nataly, vyzerá to tak, že budem musieť začať tancovať pri tyči aj ja,“ poviem s posmechom.

„Zlatko, ja ti to hovorím odjakživa. Si pekná, máš dobrú postavu, ty by si si vedela vytancovať krásne prachy!“

„Aj päť tisíc za tri týždne?“

Nadšenie jej ovädne z tváre. „Tolko až nie. Možno, keby sa ti pošťastilo a tancovala by si každý večer, tak možno do troch tisíc by si vedela zarobiť.“

„No smola, to je málo,“ dodám ironicky a myknem plecami. „Takže dumáme ďalej! Kto zarába ešte viac ako tanečnice?“ vyšlem rečnícku otázku a zatvárim sa zúfalo.

„Zlato,“ ozve sa po chvíľke Nataly. „Možno by som ti vedela nejak pomôcť...“

„Ako?“ pozriem na ňu s nádejou.

„Charlie´s angels,“ odpovie mi.

„Charlieho anjeli?“ pozerám nechápavo. „To mám ísť do kina alebo sa mám pridať k tým trom bláznivým ženským, ktoré absurdnými metódami zachraňujú svet?“

„Nie. Charlie´s angels je agentúra,“ ozrejmi mi.

„Aká agentúra?“

„S luxusnými spoločníkmi,“ povie tichšie.

„Ach, Nataly, to mám ísť robiť luxusnú štetku? To ti ďakujem, to by to tancovanie bolo lepšie.“

„Hej, neurážaj!“ zahriakne ma. „Náhodou viem, o čom hovorím, je to len o tom, ako sa dohodneš s klientom a aké pravidlá si stanovíš.“

„Ty si robila luxusnú spoločníčku?“ vyvalím na ňu oči. „Myslela som, že si tanečnica, o tomto si mi nikdy nehovorila.“

„Nie, nehovorila, práve preto, že som vedela, že budeš takto reagovať. Samozrejme, že som tanečnica, ale vieš, v kluboch stretneš rôznych mužov, často sa im zapáčim a chcú sa so mnou stretnúť aj mimo stripáču. Vtedy si nechám za spoločnosť zaplatiť. A môžem ti povedať, že je to veľmi dobre honorované. Za víkend mávam aj cez dve tisíc eur. Plus mi klienti pokúpia kopec krásnych handier, nehovoriac o tom, že ma brávajú do divadla, či nóbl reštaurácií, na honosné večierky a iné krásne miesta,“ referuje mi s nadšením v očiach.

„To by som nezvládla. Nechcem robiť kurvu,“ poviem takmer pošepky.

„Spoločníčka je úplne o niečom inom. Ja som to vždy brala tak, že je to rande na slepo, za ktoré dostaneš veľmi slušne zaplatené,“ treští na mňa tie svoje zelené očiská.

„To mám mať sex za prachy s neznámym chlapom? Nechápem, že vôbec nad tým uvažujem! Ako hlboko budem musieť ešte klesnúť?“ spýtam sa jej, no odpovede sa nedočkám.

„Hani, naozaj to nie je také hrozné. Môj prvý klient bol neskuťochý fešák a veľmi bohatý. Síce bol dosť namyslený a dával mi najavo, kto je šéf, ale bolo to s ním fajn. Vieš, keď tráviš celý deň s mužom, ktorý je charizmatický, milý, inteligentný a nechutne bohatý, zoberie ťa do luxusnej reštaurácie s výborným jedlom, popijate tie najdrahšie vína, potom ťa zoberie do divadla alebo na romantickú plavbu po mori na jeho luxusnej jachte a celý čas sa k tebe správa ako k princeznej a kúpi ti hriechne drahé oblečenie a ešte ti nakoniec aj zaplatí peknú sumu za tvoju spoločnosť... tak sa tomu nepoddaj!“ hovorí takmer bez nádychu a hneď pokračuje ďalej.

„Môj druhý klient už taký sexi nebol. Bol to štyridsiatnik s trochu zavalitejšou postavou, s nie najkrajším zovňajškom, ale vieš, čo som urobila vtedy? Proste som sa vžila do roly herečky.“

„Čože?“

„Proste som si predstavovala, že úloha spoločníčky je moja

herecká úloha. A že ju musím zahrať čo najdôveryhodnejšie. Ved si zober, že herečky nie vždy hrajú len s peknými hercami, mnohé hrajú s hercami, ktorí nie sú príliš pohľadní, no aj napriek tomu musia podať perfektný výkon, aby im to televízny divák zožral aj s navijakom. Presne to som robila aj ja. Hrala som rolu milej, usmievavej, pozornej spoločníčky, ktorá svojho klienta žerie i napriek tomu, že sa mi nepáčil. No a moja odmena za dobre odohratú rolu bol môj honorár a štedrosť môjho klienta. Ver mi, vyplatilo sa mi to,“ dokončí presvedčivo.

„Si bláznivá, vieš to?“ pozriem na ňu s úžasom.

„Ale za víkend som mala dve tisíc eur. Skús si to predstaviť, Hani, stačilo by ti, keby si išla trikrát a máš to splatené.“

Pri tejto vete sa moja myseľ pozastaví. *Tri víkendy s nejakým chlapom a mohla by som to mať z krku. Celú túto nočnú moru.* No potom rýchlo potrasiem hlavou. „To nejde, to je absurdné. Nedokážem mať niečo s chlapom, ku ktorému nič necítim.“

Nataly prevráti očami. „Ach, to je blbosť! Jasný, že dokážeš. Ty máš len v hlave predstavu, že sex môžeš mať len s tým, koho ľúbiš. Stále očakávaš, že príde nejaká skutočná láska.“

„A ty hádam nie?“ skočím jej do reči.

„Nie! Pozri, zlatko, ja už som s chlapmi zažila veľa, tiež som mala párkrát pocit, že som zaľúbená, ale vždy mi z toho zostali oči pre plač. Ak je láska spojená s bolesťou a utrpením, tak o ňu nestojím. Prestala som na ňu veriť.“

Neverím tomu, čo práve od nej počúvam. „Ty vážne neveríš na lásku?“

„Nie, verím iba tomu, čoho sa môžem fyzicky dotknúť. Napríklad, stoeurová bankovka,“ roztvorí peňaženku a vyberie odtiaľ sto eur. „Alebo kreditná karta, kabelka Chanel,“ postaví na stôl svoju prehnane drahú kabelku.

„Pozri, zlato, ak chceš veriť na lásku, tak fajn! To predsa neznamená, že nemôžeš ísť robiť spoločníčku. Mohla by si stretnúť zaujímavých ľudí. Títo bohatí muži by ti mohli otvoriť dvere do sveta. Ukázať ti ho! Nič v zlom, Hani, viem, že žijem život, aký žijem a mnohí tento

môj spôsob obživy neuznávajú, ale žijem si dobre. Vieš, ja by som svoj život za ten tvoj nevymenila za nič na svete.“

Pri týchto slovách mi príde ťažko. Smutne si pozriem na ruky. *Ja som si to predsa nevybrala!*

„Viem, že za to nemôžeš, ale z peňazí, ktoré by si zarobila, by si nielenže splatila dlh, ale mohli by ste si s mamou žiť omnoho lepšie. Prestaň sa viezť a vzopri sa osudu, ktorý ti neustále hádže pod nohy polená,“ vyzve ma moja najlepšia kamarátka, tuho mi stisne dlaň a naliehavo sa mi pozrie do očí.

Myknem plecami a potom rezignovane zahlásim: „Musím si to ešte premyslieť. Je to krajná medza.“

„Láska, dám ti kontakt na jednu babu, je to majiteľka agentúry, ktorá dohadzuje kšefty týmto babám. Je to strašne zlatá žienka, ona ti všetko objasní a povie, ako to chodí a čo sa bude od teba očakávať. Porozprávaj sa s ňou a uvidíš. Za to nič nedáš.“ Pošle mi vizitku na mobil.

Cestou domov stále premýšľam nad Natalyným návrhom. Chvilami sa v skutku divím, že nad tým vôbec uvažujem. Mala som len dvoch frajerov a do obidvoch som sa bláznivo zaľúbila. A čo som z toho mala? Iba trápenie. Moja prvá láska bol Leo. Najkrajší chalan na našej strednej škole. Každá baba ho chcela a on to vedel a veľmi rád si vyberal. Bola som tretiačka, keď začal po mne pokukovať. Zo začiatku som to považovala za nejaký vtip. Žeby on chcel mňa? Vždy si vyberal dievčatá, ktoré sa obliekali do pekných značkových handier. Ja som ani len značkové tenisky nikdy nemala. Bola som skôr šedá myška. A keď sme začali spolu chodiť, to všetci v škole čumeli. Zrazu som bola hviezda, zrazu ma zdravili aj tí, ktorí si ma predtým nikdy nevšimli. Tri mesiace mi omieľal, ako ma zbožňuje, ako po mne túži a keďže som bola do neho úplný blázon, to, čo chcel, aj dostal. Potom ho to so mnou bavilo ešte dva mesiace a keď skončil školský rok, rozišiel sa so mnou. Vraj odchádza na výšku do Brna a vzťahy na diaľku nie sú nič pre neho. Takáto trápna, chabá výhovorka. Proste som sa mu iba hodila do jeho zoznamu panien. A keď som si to

uvedomila, takmer mi roztrhlo srdce. Bola som na dne. Hrozne som bola do neho zamilovaná. On bol moja prvá ozajstná láska. Nasledujúce dva roky som na chlapov ani nepomyslela. Zamerala som sa na maturitu a potom na novú prácu. A potom som na jednej žúrke spoznala Maťa. To mi bol čert dlhý. Zlatý, milý chalan, vyzeral úplne neškodne. A páčilo sa mi, že sa na nikoho nehral, že to bol proste obyčajný chlapec, žiadny namyslený frajer. A čo som urobila? Zamilovala som sa. Opäť! Úplne som ho zbožňovala a verila som mu. I keď sa z neho časom vyklúľ slušný povalač, tým že som ho tak veľmi ľúbila, neustále som ho sama pred sebou obhajovala a nechcela som vidieť skutočnosť. Náš vzťah mi pripadal harmonický, myslela som si, že je to ten pravý. Až mi jedného pekného dňa povedal, že chce vyskúšať niečo nové, iný svet, iné možnosti. A opäť tá trápna výhovorka, že vzťahy na diaľku nie sú nič pre neho. Takto v skratke vyzerali moje dva neslávne vzťahy. A ja mám ísť robiť spoločníčku? Nikdy som nemala ani sex na jednu noc. *Možno by bolo na čase!* Túto myšlienku však rýchlo zavrhnem.

Prejde ďalší deň a ja si uvedomím, že môj čas na splatenie Maťových dlhov sa kráti. *Až ho ešte niekedy stretnem, tak ho zabijem! Našit na mňa takýto podvod. Sviniar jeden!*

Možno by som fakt mala zísť na políciu. Tie prachy nemám kde zohnať. No tento nápad opustí moju myseľ vo chvíli, keď idem po práci na parkovisko a zbadám, že späťák môjho auta visí na vlásku a pneumatiku na šoférovej strane mám rozrezanú. Srdce sa mi rozbúši šíaleným spôsobom, ovládne ma strach a začnem sa rýchlo obzerať, či niekde niekoho neuvidím. Rýchlo vytočím Natalyino číslo a tá behom polhodiny doletí aj so svojím bratrancom, ktorý je auto-mechanik. Prehodí mi tam druhé koleso a moju zranenú Fabinku prevezie k sebe do dielne.

„Bola to výstraha,“ poviem takmer pošepky, keď čakáme pred garážou, kým mi Roman dáva do poriadku auto. Stále sa celá chvejem. Nataly si potiahne z cigarety a neveriacky pokrúti hlavou.

„To je neskutočný hajzel. Nechápem, prečo sa na teba tak zamerá.“

„Keď je schopný mi len tak prerezať pneumatiku a odkopnúť späťák, tak čo mi urobí, keď mu o tri týždne poviem, že tie prachy nemám?!“ Oči sa mi zalesknú. „Alebo čo urobí mojej mame? Kriste, Nataly, som úplne zúfalá!“ To už sa neovládnam a z očí mi vybehne niekoľko sĺz.

Večer sedím na posteli, objímam vankúš a premýšľam, čo robiť. Mozgové závitky mi pracujú naplno, no nič normálne mi nenapadá. Popri tom stíham preklínať Maťa a predstavujem si, že až ho raz stretnem, tak mu napľujem do ksichtu a počastujem ho tými najspromejššími nadávkami. V tom sa môj pohľad zastaví na mobile. Listujem v ňom a hľadám tú vizitku od Naty. Pozerám na to číslo. *Vytočiť či nevytočiť?* V hlave mi znejú Natalyine slová. *Skús sa s ňou porozprávať, za to nič nedáš.* To je pravda, veď stretnúť sa s tou ženskou môžem, ak sa mi to nebude pozdávať, odidem preč. Bude to len informatívny rozhovor.

Vytočím číslo. Na moje počudovanie sa ozve mladý, veľmi príjemný ženský hlas.

Predstavím sa, odkazujem sa na Naty a nesmelým hlasom hovorím, čo by som chcela.

Osoba na druhej strane linky je veľmi ochotná a hneď si so mnou dohodne stretnutie na nasledujúci deň, a náš hovor končí so slovami, že mi všetko povie osobne, zažela mi pekný večer a položí.

Dnešok sa mi zdá nekonečný. Podvedome stále myslím na to, aké stretnutie ma čaká.

Po sichte sadnem do auta a letím do Bratislavy, kde mám dohodnutý pohovor. Navigácia ma dovedie k nejakému paneláku. Zazvoním, dvere sa okamžite otvoria a ja zamierim k výťahu a vyveziem sa na piate poschodie. Ledva stihnem vystúpiť z výťahu, už sa otvárajú dvere na byte.

„Zdravím, ja som Charlie,“ víta ma až prehnane upravená žena.

„Zdravím, ja som Hana.“ Potrasieme si rukami. Charlie ma usadí do koženého kresla a sadne si oproti mne za masívny drevený stôl.

Všade po stenách sú fotografie žien, dievčat, veľmi pekných diev-